

Matkalla fysioterapeutiksi

Syyskuuisena iltana istun luokkahuoneessa kuuntelemaan juuri koulunsa aloittaneiden fysioterapeuttiopiskelijoiden tarinoita itsestään ja taustastaan. Joukko on mielenkiintoinen, onhan kyseessä aikuiskoulutuksen ryhmä. Ikähaitari on kaksikymppisestä reilusti keski-ikäiseen ja työkokemusta hieronnasta kaupalliseen alaan ja kaikkea siltä väliltä. Heitä kakkia yhdistää halu tulla fysioterapeutiksi!

Kuunnellessani opiskelijoita jään pohtimaan niitä mielikuvia ja odotuksia, joita opiskelijoilla yleensä on tulevasta koulutuksesta ja työstä. Kolme ja puoli vuotta ammattikorkeakoulussa antaa perusvalmiudet fysioterapeutin työhön, mutta silloin ollaan vasta oppimisen alkutaipaleella. Työkokemus ja lisäkoulutukset vahvistavat ammatillista osaamista ja antavat työlle syvyyttä. Oppiminen herättää aina uusia kysymyksiä – niin kauan kun kysymyksiä on enemmän kuin vastauksia, oppimiselle on loistavat mahdollisuudet. Jatkuva oppiminen on innostavaa, mutta toisaalta ainakin itse olen tunnistanut ahdistuksen ja epätoivon hetkiä, kun huomaan oman tietoni rajallisuuden. Näitä turhautumisen hetkiä myös monet opiskelijat kokevat valmistumisen lähestyessä, kun he eivät olekaan ”valmiita”.

Yllättävän moni näkee fysioterapeutin työn edelleen ”temppejen tekemisenä”. Valitettavasti tällä alalla ei ole valmiita kaavoja tai reseptejä terapian toteuttamiseen. Fysioterapeutin työ on entistä enemmän muuttunut ja muuttumassa passiivisesta hoitamisesta asiakkaiden ohjaukseksi ja opettamiseksi, jossa korostuu asiakkaan ottama vastuu omasta kuntoutumisestaan. Yksilöhoidot ovat vaikuttavia oikealla hetkellä ja oikealla tavalla toteutettuina, mutta niiden hyöty ei kanna pitkälle, jos niihin ei yhdistetä aktiivista terapiaa. Kädentaitojen lisäksi myös koulutuksessa painotetaan asiakkaan ohjaustaitoja ja aktiivisen terapian merkitystä.

Työelämä muuttuu ja ala kehittyä hurjaa vauhtia. Yksi tärkeimmistä koulutuksen tavoitteista on opiskelijan itseohjautuvuuden ja tiedonhankintataitojen kehittyminen. Näin työelämä saa tulevaisuudessa ammattilaisia, jotka osaavat hakea, käyttää ja soveltaa uutta tietoa työnsä ja työyhteisönsä kehittämiseen. Koulutuksessa korostuu nykyisin myös opiskelijan yrittäjyysosaamisen vahvistaminen ja si-

säisen yrittäjyyden löytäminen. On todennäköistä, että yhä useampi valmistuva fysioterapeutti toimii tulevaisuudessa yksityissektorilla.

Havahdun ajatuksistani takaisin luokkahuoneeseen ja kuulen, miten moni opiskelija kertoo, että on ”aina halunnut fysioterapeutiksi”. Koulutuspaikan saaminen on portti unelmien toteuttamiseen. Koulutus karistaa joitain unelmia ja mielikuvia tulevasta ammatista, mutta valottaa paljon myös uusia positiivisia puolia fysioterapeutin monipuolisesta työstä. Koulutus vaatii paljon työtä ja opiskelijan motivaatiokin saattaa välillä vaihdella. On hyvää mieltä, miten me näiden opiskelijoiden opettajina, ohjaajina, tulevana kollegoina ja asiakkainakin voimme tukea opiskelijoiden motivaatiota oppimiseen ja todellista intoa uuteen ammattiin kasvamisessa. Millaista mallia me ammattilaiset annamme nuorelle opiskelijalle omasta työstämme? Näkeekö opiskelija oman työn arvostamista ja todellista paloa fysioterapeutin työhön? Toivottavasti, sillä sitähan meistä löytyy.

kolumni

